

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **MVDr. L. Č.**, zastoupen JUDr. Pavlem Hálou, advokátem se sídlem Brno, Martina Kříže 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 11. 11. 2011, č. j. 76 A 4/2010 - 27,

t a k t o :

- I. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).
- II. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.
- III. Věc **se vrací** k projednání a rozhodnutí pátému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce řídil dne 4. 8. 2009 kolem 10.50 hodin na silnici č. I/44 své osobní vozidlo. Jel od obce Šumperk směrem na obec Lipová-Lázně. Hlídka Policie České republiky jej v obci Jeseník, část Bukovice, poblíž čerpací stanice Agip zastavila, a protože pojala podezření, že by žalobce mohl být pod vlivem alkoholu, vyzvala jej k provedení dechové zkoušky na alkohol přístrojem Dräger. Zkoušce se žalobce dobrovolně podrobil, stejně jako předtím orientačnímu vyšetření. Při zkoušce byla žalobci naměřena v 10:51 hodin hladina alkoholu ve výši 0,59 ‰ a následně v 11:06 hodin v rámci kontrolního měření hladina alkoholu ve výši 0,57 ‰.

[2] Výsledky zkoušky žalobce nijak nezpochybil, nepožadoval odběr krve ke zjištění množství alkoholu v krvi, vyloučil, že by výsledek měření byl ovlivněn požitím jiných omamných či psychotropních látek. Léky žádné nepožil. K dotazu na okolnosti předchozího požívání alkoholu sdělil zakročujícím policistům, že vypil 0,7 litru červeného vína v době od 20.00 hodin předešlého dne do 02.00 hodin dne kontroly. Žádný další alkohol již dle vlastního vyjádření do kontroly nepil. Při zvážení součtu možných faktorů, které mohou ovlivnit měření, byla první

naměřená hodnota snížena o hodnotu 0,24 ‰ a tímto vypočtena minimální hladina alkoholu prokazující ovlivnění řidiče alkoholem, tedy 0,33 ‰. Policie tedy na místě uzavřela, že tímto svým jednáním měl žalobce porušit ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a podala správnímu orgánu podle § 58 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), oznámení podezření z přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Žalobci na místě zakázala další jízdu.

[3] Žalobce se od té doby osobně nezúčastnil správního řízení. K věci samé se vyjadřoval pouze prostřednictvím zmocněnce, který jej ve správním řízení zastupoval. Zmocněnec oproti vyjádření žalobce na místě činu však následně před správním orgánem přicházel s celou řadou nových skutkových tvrzení. Mimo jiné uvedl, že žalobce přespal předešlou noc v zapůjčeném bytě svého známého. Ráno se napil džusu z ledničky. Až posléze se dozvěděl, že v něm bylo údajně smícháno větší množství vodky. Pozitivitu dechových zkoušek spatřoval výlučně v souvislosti s konzumací alkoholu obsaženého v džusu, který při konzumaci nedokázal rozpoznat a požil jej zcela nevědomě. Nepředpokládal, že by ještě měl zbytkový alkohol po požití vína. Původní výsledky měření se snažil zpochybnit i řadou dalších tvrzení (ovlivnění přístroje mentolovou žvýkačkou, zapnutým mobilním telefonem, technickou nedokonalostí, apod.) a dožadoval se v tomto směru doplnění dokazování, samotný fakt ovlivnění alkoholem vyvracel tvrzením, že schopnost osoby řídit motorové vozidlo není při nižší hladině alkoholu v krvi negativně ovlivněna a nabízel zpracovaný znalecký posudek.

[4] Městský úřad Jeseník, odbor dopravy a silničního hospodářství, následně uznal rozhodnutím č. j. MJ/40276/2009, ze dne 1. 2. 2010, žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Za spáchání přestupku mu byly v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 22 odst. 5 zákona o přestupcích uloženy sankce - pokuta ve výši 16.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu deseti měsíců. Dále mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, s odkazem na ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[5] Proti výše uvedenému rozhodnutí městského úřadu podal žalobce bez bližšího odůvodnění odvolání. Odůvodnění nedoplnil ani k výzvě správního orgánu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 5. 2010, č. j. KUOK 54621/2010 odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně.

[6] Proti výše uvedenému rozhodnutí odvolacího orgánu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka Olomouc. V žalobě mimo jiné uvedl, že napadené správní rozhodnutí nespĺňuje kritéria dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), protože žádný ze správních orgánů nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle žalobce existovaly důvodné pochybnosti o tom, zda byl žalobce v době policejní kontroly pod vlivem alkoholu, popřípadě zda jej požil nevědomky, anebo jestli výsledek dechových zkoušek mohl být tzv. „falešně pozitivní“. Správní orgány se dále nevypořádaly s navrhovanými důkazy. Do značné míry zopakoval svá tvrzení ze správního řízení.

[7] Krajský soud rozhodnutí žalovaného v záhlaví specifikovaným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Své rozhodnutí mimo jiné odůvodnil tím, že důkazy, podle nichž byl uznán žalobce vinným ze spáchání přestupku, nepostavily najisto, že žalobce naplnil všechny znaky přestupku včetně subjektivní stránky. Soud poukázal na to, že to není žalobce, kdo nese důkazní břemeno o tom, jak se do jeho těla alkohol dostal, ale naopak správní

orgán má prokázat, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Také nelze opomenout zásadu *in dubio pro reo*, podle které v případě nejasností, anebo nemožnosti zjištění dostatečných důkazů proti obviněnému z přestupku nelze dospět k uznání viny a uložení sankce. Jako další důvod pro zrušení napadeného rozsudku uvedl, že se správní orgány nevypořádaly dostatečně se závěry znalkyne, a to zejména o tom, že žalobce nemohl rozpoznat alkohol ve vypitém džusu.

[8] Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, ve které se domáhal zrušení rozsudku krajského soudu a namítal jeho nezákonnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel mimo jiné uvedl, že v České republice platí tzv. „zásada nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel“. Prokázáním přítomnosti alkoholu v krvi obviněného zapříčiněné použitím alkoholického nápoje jsou naplněny znaky skutkové podstaty výše uvedeného přestupku. Předmětem dokazování tedy nebyla skutečnost, jak se alkohol do těla dostal, ale zda alkohol byl zjištěn a zda byl zjištěn právně konformním způsobem. Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem soudu, že se správní orgány nevypořádaly se znaleckým posudkem. Za matoucí považoval také argumentaci, že se v daném případě jednalo o pouhý vysoký stupeň podezření, nikoliv o prokázání skutku mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost. K tomu vyjádřil obecně nesouhlas se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010 – 96 a jeho dopady na danou věc.

II. Důvody předložení věci rozšířenému senátu

[10] Pátý senát postoupil usnesením ze dne 30. 5. 2012, č. j. 5 As 126/2011-59, věc v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 s. ř. s. k rozhodnutí rozšířenému senátu. Spornou otázku v projednávané věci vymezil jako nesouhlas vyslovený v jiném rozhodnutí soudu spočívající v závěru kdo je nositelem povinnosti k prokazování naplnění subjektivních znaků skutkové podstaty přestupku, jinak řečeno, zda to má být správní orgán nebo osoba obviněná z přestupku. Vymezil se tak vůči rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010 – 96.

[11] V citovaném rozsudku došel sedmý senát k závěru, že odpovědnost za přestupek u žalobce nepřicházela v úvahu, protože nejednal zaviněně, pokud měl přiměřené důvody domnívat se, že v době, kdy řídil vozidlo, již nemohl být alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen.

[12] Pátý senát má za to, že skutečně existují „rozumné důvody“, pro které je možné pachatele nevinovat z přestupku řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu (např. z hlediska zdravotního, zpomalený proces odbourávání alkoholu). Tyto důvody by však byl vždy povinen prokazovat obviněný. Důkazní břemeno stran takových skutečností nemůže ležet na správním orgánu. Zjišťování možných skutečností, které by mohly ovlivnit zjištěnou hladinu alkoholu v těle pachatele (tím méně zcela absurdní požadavek na prokázání toho, jakým způsobem se alkohol do těla pachatele dostal), není zcela představitelné a ani proveditelné.

[13] Nadto pátý senát obecně uvedl, že závěry sedmého senátu mají zjevně zobecňující potenciál, považuje je za neudržitelné a velmi zneužitelné, neboť poskytují účinný návod každému, kdo se neztotožňuje se zmiňovaným principem nulové tolerance alkoholu.

III. Pravomoc rozšířeného senátu

[14] Rozšířený senát se nejprve zabýval otázkou, zda je dána jeho pravomoc ve věci rozhodovat. Dle § 17 odst. 1 s. ř. s., dospěje-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

[15] Z usnesení, kterým pátý senát postoupil věc rozšířenému senátu, vyplývá, že dle jeho názoru leží v případě prokazování nenaplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku důkazní břemeno na obviněném. Sedmý senát se v rozhodnutí, od něhož se chce pátý senát odchýlit, zabýval také otázkou naplnění subjektivní stránky přestupku. Primárně se však věnoval otázce, zda mohou „rozumné důvody“ spočívat v domněnce obviněného o stavu alkoholu v krvi vycházející z veřejně přístupných tabulek doby odbourávání alkoholu. K otázce důkazního břemene pouze konstatoval, že „*Úkolem správního orgánu proto bylo postavit na jisto, že důvody, pro které stěžovatel spoléhal na to, že neporuší nebo neobrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené.*“ Z kontextu celého rozhodnutí je zřejmé, že důkazní břemeno prokazující zavinění pachatele přestupku je dle názoru sedmého senátu kladeno na správní orgán.

[16] S ohledem na výše uvedené rozšířený senát uzavřel, že pravomoc v dané věci rozhodovat je dána. Přestože se v případě sporné právní otázky, kterou by chtěl předkládající senát posoudit odlišně, jedná o závěr vyplývající z rozhodnutí sedmého senátu spíše implicitně, jedná se o rozpor ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s.

IV. Posouzení věci rozšířeným senátem

[17] Jak již bylo uvedeno výše, sporné je, zda povinnost zjišťovat skutkový stav (správními soudy někdy nesprávně nazývané jako „důkazní břemeno“) stran skutečností, pro které by nebylo možné pachatele vinit z přestupku řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, má ležet na správním orgánu či na obviněném. Pátý senát odůvodnil svůj názor, svalující „důkazní břemeno“ na obviněného tím, že zjišťování možných skutečností, které by mohly ovlivnit zjištěnou hladinu alkoholu v těle pachatele (tím méně zcela absurdní požadavek na prokázání toho, jakým způsobem se alkohol do těla pachatele dostal), není zcela představitelné a ani proveditelné. Údaj o množství alkoholu a době požití je totiž vždy pouze v rovině tvrzení pachatele a správní orgán je jen stěží schopen jej ověřit.

[18] Rozšířený senát se s těmito důvody neztotožnil. Nejvyšší správní soud se otázkou povinnosti prokazovat skutkový stav v případě řízení o správních deliktech obecně zabýval již ve své dřívější judikatuře. Vyslovil mezi jiným názor, že pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, kdo se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55).

[19] Rozšířený senát při svých úvahách vycházel dále ze skutečnosti, že i na přestupkové řízení se přiměřeně vztahují některé limity obsažené zejména v Listině základních práv a svobod a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Pro správní trestání platí dále princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování (srov. např. nález ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, N 30/56 SbNU 339). Bylo by tedy v rozporu s Listinou základních práv

a svobod, mezinárodními dohodami a judikaturou Nejvyššího správního soudu ukládat „důkazní břemeno“ obviněnému, i kdyby se jednalo jen o část dokazování, týkající se zavinění.

[20] Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98, N 161/16 SbNU 185; č. 2/2000 Sb., rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 9. 1998, *Lauko proti Slovensku*, stížnost č. 26138/95 a ze dne 2. 9. 1998, *Kadubec proti Slovensku*, stížnost č. 27061/95, Reports 1998-VI).

[21] V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.

[22] Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).

[23] Pokud ovšem obviněný netvrdí nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém (v posuzovaném případě hlídka Policie ČR), správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případů tohoto druhu. Nezpochybní-li řidič, u něhož je na základě podezření pojatého z jiných skutkových okolností (např. silný zápach po alkoholu z úst, rozšířené zornice očí), následnou (opakovaně provedenou) dechovou zkouškou naměřena vyšší hladina alkoholu v krvi, a které pak odpovídají i jeho tvrzení o množství a době předchozího požívání alkoholu, tato fakta, není povinností zasahujících orgánů „domýšlet“ za něj skutková jiná tvrzení a opatřovat ještě další a vzhledem k objasněnému skutkovému stavu nadbytečné důkazy.

[24] V řízení o správním deliktu se neužije § 82 odst. 4 správního řádu (koncentrace řízení). Obviněný v tomto řízení může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání a správní orgán nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v řízení v prvním stupni (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115 a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012 – 23). Omezování skutkových tvrzení či důkazních návrhů jen na některé stádium řízení by bylo popřením práva na obhajobu, jež má i v řízení o přestupku své nezastupitelné místo. Nevypořádání se s takovými dříve neuvedenými tvrzeními a důkazy však nemůže způsobit nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí vedoucí k jeho zrušení, není-li jinak v rozporu

s plněním povinnosti správního orgánu ke zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností v rozsahu potřebném pro rozhodnutí.

[25] Rozšířený senát se neztotožnil ani se zobecňujícími závěry pátého senátu ve vztahu k uvedenému rozsudku sedmého senátu (ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96). V uvedeném případě se totiž správní orgán (a posléze i krajský soud) nedostatečně vypořádal s otázkou naplnění subjektivní stránky přestupku u řidiče, kterému byla naměřena tzv. hraniční hodnota alkoholu. Mimo jiné zřejmě i proto, že si neujasnil znaky skutkové podstaty přestupku, což je nezbytným předpokladem pro zaměření dokazování správným směrem. Proto nelze vyvozovat závěry nad rámec okolností příběhu řešeného sedmým senátem.

[26] Z hlediska tzv. objektivní stránky jde o prokázání řízení vozidla pod vlivem alkoholického nápoje (nebo jiné návykové látky). K tomu slouží zjištění o jízdě vozidlem řízeným obviněným a o jeho stavu ovlivnění alkoholem. Pokud jde o subjektivní stránku, ustanovení § 3 zákona o přestupcích stanoví, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba zavinění úmyslné (zde se o takový případ nejedná). Nedbalostní zavinění má nebo nemá v sobě vědomostní stránku (podle toho se jedná o vědomou či nevědomou nedbalost), postrádá stránku volní. V případě nevědomé nedbalosti pachatel sice nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a zároveň mohl. Z hlediska objektivní stránky přestupku tedy není rozhodné jaký druh alkoholu, v jaké posloupnosti a v jakém množství pachatel alkohol požil, důležité je zjištění přítomnosti alkoholu v jeho organismu, neboť řidiči je (mimo jiné) zakázáno řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době, po kterou je ještě pod jeho vlivem (§ 5 odst. 2 písm. b/ zákona o silničním provozu, shodně § 22 odst. 1 písm. b/ zákona o přestupcích).

[27] Posuzování vlivu alkoholu na vlastní organismus je otázkou skutkovou, její nesprávné vyřešení ústí v rozhodnutí řídit vozidlo však může přinést řidiči porušení citovaného zákazu a tedy i odpovědnost za přestupek. Z hlediska zavinění mohou nastat zásadně několiké situace: Buďto řidič ví, že je pod vlivem alkoholu a přesto řídí vozidlo, pak o jeho odpovědnosti není pochyb, dokonce v její úmyslné formě. Nebo se řidič domnívá, že pod vlivem alkoholu není, protože žádný alkohol nepožil nebo sice s takovým časovým odstupem, že účinky alkoholu negativně ovlivňující schopnost řízení již pominuly. Pak je otázkou, zda alkohol mohl požit nevědomě, a přitom ani v okamžiku požívání, ani později jeho účinky nepocíťoval, a mylil se tedy ve svém úsudku o požití, nebo zda usoudil, že důvody, pro něž učinil vlastní závěr o neovlivnění organismu alkoholem, jsou či nejsou přiměřené.

[28] Z těchto popsanych variant je patrné, že základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti za přestupek z hlediska subjektivní stránky, tzn., zda jde o jednání zaviněné či nezaviněné, o jakou formu zavinění se jedná, zda hraje roli tzv. skutkový omyl pachatele (obviněného), atd., je dostatečné objasnění skutkového stavu věci. Povinnost k jeho prokázání nese ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké. Dlužno dodat, že tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Předpokladem pro správnou aplikaci hmotného práva je náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění. Dokazování musí být přitom zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty přestupku.

[29] Rozšířený senát tak uzavírá, že „důkazní břemeno“ (správně důkazní povinnost či povinnost k objasnění skutkového stavu věci – srov. v odborné literatuře publikovaný názor Púry, F. Existuje důkazní břemeno v trestním řízení?, in: Fenyk, J. (ed.) Pocta Dagmar Čiřákové k 75. narozeninám, Praha 2007, s. 104 a násl.) k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, nese i v otázce zavinění správní orgán.

[30] Vzhledem k tomu, že předmětem posuzování rozšířeného senátu byla pouze dílčí právní otázka, která mohla být posouzena samostatně, vrátil rozšířený senát postupem dle § 71 odst. 1 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu věc pátému senátu, který o ní rozhodne v souladu s vysloveným právním názorem.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu